

“मीठे बच्चे – तिमीले मुखले केही पनि बोल्नु छैन, सच्चा दिलले एक बाबालाई निरन्तर याद गर्नु छ। सच्चा दिलमा नै साहेब राजी हुनुहुन्छ।”

प्रश्न:- सबैभन्दा राम्रो आचरण कुनचाहिँ हो? कुन दैवी आचरणलाई तिमीले धारण गर्नु छ?

उत्तर:- सदा हर्षित रहनु धेरै राम्रो आचरण हो। देवताहरू सदा हर्षित रहन्छन्, खित्का छोडेर हाँस्दैनन्। आवाजले हाँस्नु पनि एक विकार हो। तिमी बच्चाहरूलाई यादको गुप्त खुशी रहनु पर्छ। दैहिक आकर्षणको संस्कार पनि धेरै हानिकारक छ। सेवाको सफलताको लागि अनासक्त वृत्ति चाहिन्छ। नाम-रूपको दुर्गन्ध अलिकति पनि नहोस्। बुद्धि धेरै स्वच्छ चाहिन्छ। यही धारणाद्वारा जब सेवा गर्छौं, अरूलाई आफू समान बनाउँछौं अनि चेहरा हर्षित रहन्छ।

गीत:- न वह हमसे जुदा होंगे...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई थाहा छ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार किनभने भनिन्छ सच्ची दिल पर साहेब राजी। दिल पनि आत्मामा छ नि। त्यसैले सच्चा साहेबलाई याद गर्यौं भने सुख मिल्छ। याद भनेको मनमनै बाबालाई याद गर्नु छ, जप साहेबलाई। जपको अर्थ यो होइन– मुखले केही बोलिराख। होइन, याद गरिराख्यौं भने धेरै सुख मिल्छ। अरूलाई पनि आफू समान बनाउनु छ। कसैलाई सम्झाउनु पनि धेरै सहज छ। जसरी सच्चा पतिव्रता स्त्रीले पति सिवाए अरु कसैलाई पनि लव गर्दैनन् त्यसरी नै आत्माले उहाँ पारलौकिक बेहदको बाबालाई सच्चा दिलले याद गर्नु छ। जसरी आशिक-माशूकको प्यार हुन्छ। उनीहरू नाम-रूपमा मर्छन्, विकारको कुनै कुरा हुँदैन। आशिकले माशूकलाई, माशूकले आशिकलाई याद गर्छन्। अन्त कहीं बुद्धि जाँदैन। हुन त कामधन्दा पनि गर्छन् तर दिल एकको साथमा रहन्छ। त्यो पवित्र याद हो। शरीर र बुद्धि अपवित्र हुँदैन। त्यसको पनि गायन छ, तर यस्ता धेरै कम छन्। यस ज्ञानमा पनि सच्चा आशिक धेरै कम छन्। माया यस्तो छ जसले नाकमा समात्छ। दृष्टान्त (उदाहरण) दिइएको छ अंगदको। रावणले भन्यो– हेरौं यो हल्लिन्छ वा हल्लिन्न? जो होशियार महारथी छन् उनीहरूलाई नै मायाले पछाछ। जसरी मुसाले टोकनुभन्दा पहिले फुक्छ जसले गर्दा थाहा नै लाग्दैन। त्यस्तै माया पनि बडो जबरदस्त छ। जो कसैले पनि बेकायदा चलन चल्छ भने भित्रबाट बुद्धिलाई गुप्त ताला लगाइदिन्छ। यसमा बुझ्नुको लागि विशाल बुद्धि चाहिन्छ। बाबालाई याद गर्ने धेरै अभ्यास चाहिन्छ। बाबामा पूरा-पूरा लव चाहिन्छ।

तिमीले सेवा गर्नु छ अनासक्त भएर। कोही जतिसुकै राम्रो बच्चा भए पनि उसको नाम-रूपमा फँस्नुछैन, यसले धेरै नोक्सान गरिदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– आफूलाई अशरीरी आत्मा सम्झेर मलाई याद गर। आफूलाई स्वच्छ राख। तिमी शिवबाबाको बन्दछौ, उहाँ तिमीलाई स्वच्छ बनाउनुहुन्छ। विकारहरूलाई निकालि दिनु छ। तिम्रो नाम नै हो शिवशक्ति। तिमीलाई सर्वशक्तिमानबाट शक्ति मिल्छ, त्यसैले राम्रो संग उहाँ संग योग लगाउनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– निरन्तर याद गर्नको लागि सानीआमाको घर गए जस्तो हुँदैन। भोजन गर्ने समयमा कति कोशिश गर्छन् फेरि पनि बिर्सिन्छन्। धेरैले कोशिश गर्छन्– पूरा समय बाबाको यादमा खाऊ किनभने उहाँ हाम्रो धेरै प्यारो हुनुहुन्छ, किन हामी उहाँलाई याद गरेर नखाने जसले गर्दा उहाँ साथमा रहनुहुन्छ। फेरि पनि घरी-घरी याद बिर्सिन्छ। भक्तिमार्गमा पनि बुद्धि अरू-अरू तर्फ भागिरहन्छ। यो त हो ज्ञानको कुरा। यो कुरालाई बच्चाहरूले पनि पूरा बुझ्दैनन्। कतिपय बच्चाहरू अझै पनि रेगडी लगाइरहन्छन्। यदि निरन्तर योग लाग्यो भने बुझिन्छ– अब कर्मातीत अवस्था आइरहेछ। तर याद ठहर्दैन, धेरै युद्ध चल्दछ। बाबा देख्नुहुन्छ धेरैको बुद्धियोग भट्किन्छ, अशरीरी बन्नमा मेहनत लाग्छ। धेरै कम छन् जसले सत्य बोल्छन्। भन्नमा लेज्जा मान्छन्। माया बडो दुस्तर छ। एकदम मुख मोड्नमा ढिला गर्दैन। यस्तो होइन, हामी त बच्चा हौं नै। युक्तिहरू पनि बताइन्छ। पहिला त कर्मातीत अवस्थामा जानु छ फेरि छ नम्बरवार पद। बाबा जान्नुहुन्छ– बच्चाहरूलाई मायाले बडो हैरान गर्छ, याद टिक्न दिँदैन। धेरैको अवस्था हेरिन्छ। नाम-रूपमा फँस्नु पुग्छन्। आफूलाई अशरीरी सम्झने अभ्यास गर्नु छ किनभने धेरै समयदेखि स्वयंलाई अशरीरी सम्झिएका छैनौं। सत्ययुगमा यो ज्ञान पूरा रहन्छ– म आत्मा हुँ, मैले यो पुरानो शरीर छोडेर नयाँ लिनु छ। साक्षात्कार पनि हुन्छ। परोक्ष, चाहे अपरोक्ष, बुझ्दछन्– अहिले आएर

शरीरको आयु पूरा भएको छ। जसरी कोही मर्न लागेको छ भने भन्दछ मलाई यस्तो लागि रहेछ, अब म मर्छु, रहन सकिदैन। त्यहाँ फेरि बुझ्दछन्- अब शरीर पुरानो भइसक्यो, यसलाई अब छोड्नु छ। आफ्नो समयमा खुशीले छोडिदिन्छन्। आत्माको ज्ञान पूरा छ। बाबाको ज्ञान कति पनि छैन। ड्रामामा नै छैन। त्यहाँ बाबालाई किन याद गर्ने? दरकार नै छैन। यहाँ त दुःखमा मनुष्यहरू याद गर्छन् र तिमीले फेरि आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबा सँग योग लगाउनु छ। यो शरीर त पुरानो हो। यसबाट त एकदम घृणा आउनु पर्छ। जतिसुकै राम्रो, सुन्दर शरीर होस्, तर कायदा अनुसार त सबै कालै छन् किनभने आत्मा कालो छ। यो बुद्धिद्वारा बुझ्ने कुरा हो। शरीर सबैको कालो त हुँदैन। यो त हावा पानी अनुसार हुन्छ। जहाँ जाडो धेरै हुन्छ त्यहाँ गोरो मनुष्य हुन्छन्। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- बुद्धिको योग एक सँग लगाउनु छ। जसरी लव-मेरिज (प्रेम विवाह) गर्छन् नि। यो पनि तिमी आत्माको लव-मेरीज हो। फेरि यो देहको साथ पनि लव रहँदैन। आफ्नो देह सँग नै लव छैन भने फेरि अरूको देह सँग के लव राख्नु छ। दुनियाँमा त कालो र गोरो अनुहारमा पनि चल्छ। कसै-कसैले बिना देखेर पनि सगाई (मगनी) गर्छन् फेरि जब अनुहार देख्छन् तब भन्छन् हामीलाई यस्ती काली चाहिँदैन। फेरि झगडा हुन थाल्छ- हामी पैसाले के गर्ने, हामीलाई त राम्री चाहियो।

अब तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्मा हौं। यस पुरानो शरीर सँग मोह राख्नु छैन। यो त विकारी सम्बन्ध हो। दुनियाँका (सांसारिक) कुराभन्दा हाम्रो कुरा भिन्न छ। अहिले तिमी कालो आत्माको सगाई भएको छ गोरो यात्रीसँग। जान्दछौ, यस दुनियाँमा सबैको आत्मा कालो नै कालो छ। गोरो सँग सम्बन्ध जोडेर आत्मालाई गोरो बनाउनु छ। एक यात्रीले सैकडौं-हजारौंलाई सुन्दर बनाउनुहुन्छ। कालो आत्मालाई गोरो बनाउनु छ। यसमा धेरै राम्रो योग चाहिन्छ। कालो रहन गएमा एक त सजाय खानु पर्छ अनि पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। यहाँ कसैको नाम-रूपमा फँस्नु छैन। धेरै डिस-सर्भिस हुन पुग्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- खबरदार रहनु, तिमी मायाको चालमा परेका छौ, तर बुझ्दैनौ। भावीले छोड्दैन। आफ्नो पद भ्रष्ट गरिदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- योग अग्निले आफ्नो आत्मालाई पवित्र बनाउनु छ। यो हो भट्ठी। बाबाको साथमा योग लगाउनु छ। अरु तर्फ बुद्धि जान्छ भने व्यभिचारी ठहरियो। सेवा गर्न सक्दैनौ। पद पनि पाउन सक्नेछैनौ। योग अग्निबाट नै खाद निस्कन सक्छ। योग छ भने ज्ञान पनि ठहरिन्छ।

बाबा रूप पनि हुनुहुन्छ, बसन्त पनि हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरू पनि जति रूप (योगी) बन्दै जान्छौ त्यति ज्ञानको धारणा हुन्छ। पहिले आत्मालाई पवित्र बनाउनु छ। योग-योग भन्छन् तर तिमीहरूमा पनि कतिपयले योगको अर्थ बुझेका छैनन्। योग विना आफूलाई अथवा सृष्टिलाई पवित्र बनाउन सक्दैनौ। सर्भिस पनि राम्रो गर्छन्, सेन्टर पनि खोल्छन् तर मायाले एकदम नाकमा समाल्छ। अहंकार आउँछ- हामीले यतिवटा सेन्टर खोलेका छौ। देह-अभिमान आउँछ। बाबा त सम्झाउनुहुन्छ आफूलाई आत्मा सम्झेर योग लगाऊ बाबासँग। कुनै पनि विकर्म नबनोस्। यदि बाबालाई भुलेर कसैको नाम-रूपमा फँस्यौ भने धेरै नोक्सान हुन्छ। यो ठूलो लक्ष्य हो। विश्वको मालिक बन्नु सानो कुरा कहाँ हो र! बाबाको कति महिमा छ! कति मन्दिर बनाउँछन्- उहाँको नाममा! तिमी जान्दछौ- सोमनाथको मन्दिर कसले र कहिले बनायो। मन्दिर पनि नम्बरवार बन्छ। सोमनाथपछि आउँछ लक्ष्मी-नारायणको अथवा जगदम्बाको मन्दिर। मनुष्यहरू कहाँ जान्दछन् र- सोमनाथको मन्दिर कसले बनायो? उहाँ त हुनुहुन्छ निराकार। निराकारका पुजारीहरूले निराकार शिवलाई नै पुज्नेछन्। तर जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन्। रात दिन सर्भिसको नै फिक्न रहन्छ। फिक्न पूरा तब हुन्छ जब देह-अभिमान टुट्छ। देही-अभिमानि बन्नु छ। बाबा सँग पूरा योग लगाउनु छ। उहाँको पूरा सम्मान राख्नु त्यति सहज कुरा छैन। मायाको भूतले योग तोडिदिन्छ। यो त बाबा नै जान्नुहुन्छ। कति त यस्ता नाजुक छन्, केही भन्यो भने तुरुन्त विश्वासघाती बनेर विद्रोह गरिहाल्छन्। उनीहरूले फेरि आफ्नै भाग्य बिगाउँछन्। आश्चर्यवत् बाबाको बन्छन् फेरि भागन्ती हुन्छन्। डिससर्भिस गर्न थाल्छन्। भागवतमा पनि प्रसिद्ध छ- अमृत पिउँदा-पिउँदा ट्रेटर बनेर फेरि सताउँछन्। बाबाले कति ख्याल राख्नुहुन्छ- यो फलाना कच्चा छ, कुनै पनि समय ट्रेटर बनेर नोक्सान गर्न सक्छ। देख्नुहुन्छ, ट्रेटर बनेर नोक्सान गर्ने थाल्छन् फेरि कति अबलाहरूमाथि अत्याचार हुन्छ। अरु सतसङ्गमा अत्याचार कहाँ हुन्छ र! यहाँ पहिलो कुरा हो विष (विकार) छोड्ने। विष छोड्दैनन्।

भन्छन् पनि फलाना स्वर्ग गयो। तर हेभन के हो, केही पनि जान्दैनन्। जसरी अर्थ विना कसैले बोलिदिन्छन् यस्तै भनिदिन्छन्। अहिले कति समझ आएको छ। बाबा जान्नुहुन्छ को को राम्रा राम्रा फूल छन्। कोही छन्

जसमा नाम-रूपमा फँस्ने दुर्गन्ध छैन। ज्ञान विना अरु कुनै कुरा छैन। योग पनि पूरा चाहिन्छ। कोही कालो त पहिलेदेखि नै छन् फेरि अझै कालो हुन्छन्। यो लश्कर (सेना) मा हाथीहरूको लश्कर पनि छ, शेर शेरनीहरूको लश्कर पनि छ, घोडा-घोडीहरूको पनि छ, बाख्रा-बाख्रीहरूको पनि छ। सबै छन्। चलनले तुरुन्त थाहा लाग्छ- यो त मानौं भेडो हो। केही पनि बुझ्दैनन्, बुद्धिमा बस्दै बस्दैन। भैंसीको जस्तो बुद्धि छ। बाबा कति सहज गरेर बताउनुहुन्छ- तिमी आत्मा हो। तिमी बेहदको बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ? हे आत्मा, तिमी अरु सबै तर्फबाट बुद्धियोग हटाएर मलाई याद गर। तिमी याद गर्न सक्दैनौ? अरु मित्र-सम्बन्धी आदिलाई याद गर्छौ, मलाई याद गर्नेमा के कठिनाई छ? भन्दछन्- बाबा, मायाले बुद्धियोग तोडिदिन्छ! अरे, वर्सा गुमाउने छौ। तिमीले बुद्धियोग पूरा लगायौ भने विश्वको मालिक बन्छौ। पितालाई कहिल्यै कहाँ भुलिन्छ र! देह-अभिमानी बन्नाले नै तिमी भुल्छौ। तिमीलाई बारम्बार भनिन्छ आफूलाई आत्मा सम्झ, बाबालाई निरन्तर याद गर। जप्नुछैन, आवाज गर्नुछैन। तिमीलाई त वाणी भन्दा पर जानु छ। राम-राम मुखले भन्यौ भने त देह-अभिमान आयो। मनमनै स्मरण गर्नु छ। अरगन्सको केवल आधार मात्र लिनु छ। म आत्मा हुँ, शान्तिमा रहेर बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानको सागर, नलेजफुल। उहाँमा सारा नलेज छ। तिमीलाई पनि सिकाउनुहुन्छ। बाबालाई याद गर्नाले तिमी पवित्र बन्छौ, पवित्र मुकुट (होली ताज) मिल्छ र सृष्टि चक्रलाई जान्नाले रत्न जडित ताज मिल्छ। डबल ताजधारी बन्छौ। यादबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ। नत्र धर्मराजको लट्ठी खानु पर्छ। पद पनि भ्रष्ट हुन्छ, त्यसैले बाबालाई याद गर्नु पर्छ। फेरि खुशी पनि चाहिन्छ गुप्त। आवाज गरेर हाँस्नु हुँदैन। लक्ष्मी-नारायणलाई हर्षित मुख भनिन्छ। हर्षितमुख रहनु र हाँस्नु भिन्दा-भिन्दै कुरा हुन्। हर्षितमुख रहनाले गुप्त खुशी रहन्छ। आवाज गरेर हाँस्नु खराब कुरा हो। हर्षित रहनु सबैभन्दा राम्रो हो। खिट्का छोडेर हाँस्नु पनि एउटा विकार हो। त्यो पनि रहनु हुन्न। खुशी अनुहारमा आउनु पर्छ। त्यो आउँछ तब जब आफू समान बनाउनेछौ। सेवा अनि सेवा। सेवा मिल्यो, तुरुन्त भाग्यो, अरु कुनै कुरा छैन। तिमी बच्चाहरू सेवा गर्छौ, काँडालाई कोपिला बनाउँछौ। बाबा बच्चाहरूलाई राम्रो-राम्रो प्वाइन्टहरू बताउनुहुन्छ। बाबा नै सुनाउनुहुन्छ, यो निश्चय राख्नु छ। यिनी पनि भन्छन् मेरो महिमा नगर्नु। महिमा सारा शिवबाबाको छ, उहाँलाई याद गर्नाले नै पूरा विकर्माजित बन्छौ। धेरै सहज कुरा छ। याद गर्नु छ अनि चक्र फिराउनु छ। पूरा स्वदर्शन चक्रधारी अन्तमा बन्छन् नम्बरवार। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई, गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबालाई साथमा राख्ने युक्ति रच्नु छ। भोजन गर्दा यादमा रहनु छ। अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्नु छ। आफ्नो पुरानो देह संग पनि लव राख्नु छैन।

२) बाबाको पूरा सम्मान राख्नु छ। अहंकारमा आउनु हुँदैन। नाम-रूपको बिमारी देखि सधैं टाढा रहनु छ। ज्ञान-योगमा मस्त रहनु छ।

वरदान:- विशेषतालाई देख्ने चशमा लगाएर सम्बन्ध - सम्पर्कमा आउने विश्व परिवर्तक भव एक अर्काको सम्बन्ध सम्पर्कमा आउँदा हरेकको विशेषतालाई हेर। विशेषतालाई मात्र देख्ने दृष्टि बनाऊ। जसरी आजकलको फेशन एवं बाध्यता चशमा लगाउने छ। त्यस्तै विशेषता देख्ने चशमा लगाऊ। अरु केही देखिदै नदेखियोस्। जसरी रातो चशमा लगायो भने हरियो पनि रातो देखिन्छ। विशेषताको चशमाद्वारा कंकटलाई नदेखी कमलपुष्पलाई देख्नाले विश्व परिवर्तनको विशेष कार्यको निमित्त बन्छौ।

स्लोगन:- परचिन्तन एवं परदर्शनको धूलोबाट सदा टाढा रह्यौ भने बेदाग अमूल्य हीरा बन्छौ।